

lade at bemærke, at det maatte efter hvad der blev udtalt fra forskjellige Sider under Sagens første Behandling, høilig overraske mig, at Udvalgets Fleertal kunde komme til dette Resultat. Den ærede Cultusminister udtalte aldeles bestemt og klart, at det maatte overlades til de forskjellige Troesssamsfund — han nævnte dem endogsaa: „Folketirken, Jødedommen, den catholske og den reformeerte Kirke“ — selv at bestemme om de ville fordrø Benyttelsen af den kirkelige Bielse af alle dem, der ville henregnes til deres Kirke, men vil han indrømme dem dette, saa seer jeg ikke, hvorledes han kan have foreslaet § 1, som nægter dem dette (Grundtvig: Hør!), ligesom nægter dem det. En anden æret Minister, den ærede Minister uden Portefeuille, yttrede udtryffeligt ved samme Leilighed, at Grunden, hvorfor han med al Bestemthed erklærede sig mod det da foreliggende Lovforslag, var fordi det ikke indskrænkede sig til de afvigende Troesssamsfund, til at gøre deres gode Ret gjældende, til at stille dem paa lige Fod med Folketirken, men fordi det sammenblandede de afvigende Troesssamsfund med Folketirken. Ogsaa her i § 1 er jo en Sammenblanding af Folketirken med de afvigende Troesssamsfund, det vil sige med Hensyn til en Nægtesse, medens den ærede Forslagsstiller gif ud paa en Sammenblanding af dem med Hensyn til en Frihed, men det er alligevel en Sammenblanding af Folketirken med de afvigende Troesssamsfund. Men det var ikke alene de to ærede Ministre, der saaledes udtalte sig, ogsaa den ærede Ordfører i denne Sag (Montad) udtalte sig paa lignende Maade; han udtalte, at, naar vi for de borgerlige Forholds Ordninges Skyld give denne Lov, gribe vi ikke ind i det, der gjælder indenfor de fra Folketirken afvigende Troesssamsfund; fordi vi give denne Lov, kan der meget godt vedblive at være den Lov hos de hellige Brødre og Søstre, saavelsom hos alle andre Religionsamsfund, at Ingen kan indgaae et i Religionsamsfundet gyldigt Ægteskab, uden at det har faaet en Indvielse af Menighedens Foresatte; han sagde, at den samme Lovgivningsact berører ikke de fra Folketirken afvigende Troesssamsfunds Forhold, den lader ikke disse Forhold staae fuld-

kommen som de ere, og vor Magt gaar sporløst hen over dem. Men, naar den ærede Ordfører har udtalt dette, saa seer jeg ikke, hvorledes han vil lade denne Magt gaae sporløst hen over dem, naar han vil lægge den paa deres Skuldre og sige dem: vi ville alligevel berøve Eder det, I hidtil have haft (Grundtvig: Hør!). Ogsaa et andet æret Medlem af Udvalget udtalte sig paa lignende Maade ved Sagens 1ste Behandling, nemlig den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amtis 2den Valgfreds (Schack), idet han sagde, at nu havde det viist sig at Alle vare enige om, at det er nødvendigt for Disfenterne at faae borgerligt Ægteskab (Grundtvig: Hør!), men, ere Alle enige derom, saa er det meget beklageligt, at det ærede Fleertal i Udvalget ikke har været enig med Alle heri.

Jeg skal nu forlade dette Punkt. Ændringsforslaget under Nr. 2 a gaaer, som det ærede Thing vil see, ud paa at opstille at Folketirkens Medlemmer skulle være de eneste, der ved denne Lov undrages fra at kunne indgaae borgerligt Ægteskab.

Jeg gaaer derpaa over til Ændringsforslaget under Nr. 2 b, der er stillet for det Tilfælde, at Forslaget under Nr. 2 a ikke skulde blive vedtaget; der er foreslaet, at, naar det hedder: „naar en Mand og en Qvinde, der ikke høre til et Troesssamsfund, som her i Landet have af Staten anerkjendte og til at forrette Bielsen berettigede Præster“ osv.; ogsaa her er et væsentligt Punkt, idet det jo i den første Lov, der berører kirkelige Forhold, er af Bigtighed, at det engang for alle klart bliver bitterligt, om Folketirken skal indblandes mellem de anerkjendte Troesssamsfund eller om den skal staae som den staaer, udenfor hvad man kalder de anerkjendte Troesssamsfund. Grundlovens § 3 stiller Folketirken op som den, der understøttes af Staten; Folketirken er altsaa noget mere end anerkjendt, den er understøttet af Staten. I de Paragrapher §§ 80—84, der angaae Troessfrihed, adskilles Folketirken og de andre Troesssamsfund ogsaa bestemt fra hinanden, Folketirken staaes ikke sammen med nogen af de andre, hverken de anerkjendte eller de ikke anerkjendte, thi det hedder i § 80, at